Sprawozdanie Metody numeryczne 2 **Temat 3, Zadanie nr 1**

Mateusz Śliwakowski, F
420/11/2018

1 Treść zadania

Obliczanie całek $\iint_D f(x,y) dx dy$, gdzie $D = [a,b] \times [c,d]$ złożonymi kwadraturami trapezów ze względu na każdą zmienną.

2 Opis metody

Zaczniemy od rozpisania ogólnego przypadku liczenia całki na prostokącie, a następnie zastosujemy kwadraturę trapezów ze względu na każdą zmienną.

Mamy dane: f(x,y), $D=[a,b]\times [c,d]$, gdzie $a,b,c,d\in\mathbb{R}$ oraz $n,m\in\mathbb{N}$ -ilość podziałów wzdłuż osi odpowiednio $OX,\,OY$. Zdefiniujmy podziały:

$$x_i = a + h_1 i$$
, gdzie $h_1 = \frac{b - a}{n}$, $i = 0, \dots, n$

$$y_j = c + h_2 j$$
, gdzie $h_2 = \frac{d - c}{m}$, $j = 0, \dots, m$

Załóżmy, że S_1 i S_2 są danymi kwadraturami dla funkcji jednej zmiennej g.

$$S_1(g) = \sum_{i=1}^n A_i g(x_i) = \int_a^b g(x) dx$$

$$S_2(g) = \sum_{j=0}^{m} B_j g(y_j) = \int_c^d g(y) dy$$

Zastosujemy S_1 do funkcji f = f(x, y), ze względu na x.

$$S_1(f)(y) = \sum_{i=0}^n A_i f(x_i, y)$$

a następnie S_2 , ze względu na y

$$S_2(S_1(f)) = \sum_{j=0}^m B_j(\sum_{i=0}^n A_i f(x_i, y_j)) = \sum_{i=0}^n \sum_{j=0}^m \underbrace{A_i B_j}_{C_{i,i}} f(x_i, y_j)$$

Kwadratura złożona trapezów ma postać:

$$S_1(g) = \frac{h_1}{2} [g(a) + g(b) + 2\sum_{i=1}^{n-1} g(x_i)]$$

Stosując kwadraturę trapezów ze względu na każdą ze zmiennych otrzymamy macierz współczynników:

$$\{C_{ij}\} = \{A_i B_j\} = \frac{h_1}{h_2} \begin{bmatrix} 1\\2\\\vdots\\2\\1 \end{bmatrix} \frac{h_2}{2} \begin{bmatrix} 1 & 2 & \dots & 2 & 1 \end{bmatrix} = \frac{h1h_2}{4} \begin{bmatrix} 1 & 2 & 2 & \dots & 2 & 1\\2 & 4 & 4 & \dots & 4 & 2\\\vdots & \vdots & \vdots & \ddots & \vdots & \vdots\\2 & 4 & 4 & \dots & 4 & 2\\1 & 2 & 2 & \dots & 2 & 1 \end{bmatrix}$$

3 Warunki i założenia

- 1. f(x,y) jest całkowalna na obszarze D.
- 2. Podany obszar D jest poprawny, tj. a < b oraz c < d.
- 3. Liczba podziałów jest poprawna, tj. n>0 oraz m>0, liczby te są całkowite.

4 Implementacja metody

Parametry wejściowe:

- fun Uchwyt do funkcji dwóch zmiennych, z której ma być policzona całka,
- a, b, c, d liczby rzeczywiste, definiujące obszar D,
- n, m ilość podziałów odpowiednio wzdłuż osi OX i OY.

Parametry wyjściowe:

• result - zadana całka.

Na początku definiujemy szerokości pojedynczych podziałów, oraz wyznaczamy wektory punktów podziału. Obliczenie całki następuje w podwójnej pętli for, jak w rozdziałe $Opis\ metody$. Jako że macierz C nie ma skomplikowanej postaci, to poszczególne elementy dostajemy przy użyciu pomocniczej funkcji getCoefficient, przyjmującej indeksy x, y oraz liczbę podziałów wzdłuż osi OX oraz OY.

5 Przykłady i wnioski

Testy zdefiniowane są w pliku test.m. Prezentowane ramki będą zawierały sformatowane wyjście funkcji compareMatlab. Funkcja ta porównuje działanie programu z obliczeniami uzyskanymi za pomocą wbudowanej funkcji Matlaba integral2 oraz z wynikiem działania pakietu symbolicznego.

1. Rozpocznijmy testy od funkcji stałej, która powinna dać wynik dokładny.

```
0(x,y)1

D = [1,3] \times [1,3]

n = 10, m = 10

result = 4

Matlab = 4

Symbolic = 4
```

2. Kolejna funkcja, która powinna dać wynik dokładny to funkcja liniowa.

```
@(x,y)2x + 3y
D = [1,3] \times [1,3]
n = 10, m = 10
result = 40
Matlab = 40
Symbolic = 40
```

3. Przybliżając całkę z funkcji kwadratowej powinniśmy otrzymać pierwsze błędy.

4. Sprawdźmy funkcję trygonometryczną. Tym razem podzielimy obszar na więcej części.

Błąd obliczeń nie jest duży, lecz podział obszaru był gesty oraz wykonanie funkcji zajmuje więcej czasu niż wykonanie *integral2*.

5. Następnie zbadamy współczynnik zbieżności metody trapezów. Weźmy f(x,y)=2.*x.*x.*y-3.*cos(x.*y)+3 - złożenie funkcji wielomianowej i trygonometrycznej. Zaczynając od 10 będziemy zwiększać gęstość

obszaru cztery razy w każdej iteracji.

```
 \begin{array}{|l|l|l|} \hline n=10; \ error=0.062626 \\ n=20; \ error=0.015669 \\ n=40; \ error=0.0039181 \\ n=80; \ error=0.00097956 \\ n=160; \ error=0.00024489 \\ n=320; \ error=6.1224e-05 \\ n=640; \ error=1.5306e-05 \\ n=1280; \ error=3.8265e-06 \\ \hline \hline \\ Stosunki \ kolejnych \ błędów: \\ 3.9968 \\ 3.9992 \\ \hline \end{array}
```

```
3.9992
3.9998
4.0000
4.0000
4.0000
4.0000
```

Za każdym razem, gdy zwiększamy gęstość obszaru cztery razy, błąd zmniejsza się cztery razy, zatem współczynnik zbieżności metody wynosi 1 - nie jest to zbyt wysoka wartość.

6. Na koniec zobaczmy jak program zachowa się dla funkcji niecałkowalnej na danym obszarze.

Jak widzimy wynik działania naszego programu nie jest liczbą. Pakiet symboliczny również nie zwrócił wyniku. Co ciekawe, wynik będący liczbą otrzymaliśmy przy użyciu funkcji *integral2*. Nierozważny użytkownik, bez analizy wyglądu funkcji mógłby uznać go za poprawny.

Analizując powyższe przykłady można dojść do wniosku, że złożona kwadratura trapezów nie jest najlepszą metoda obliczania całki z funkcji dwóch zmiennych. Jednak warto zauważyć, że jest ona bardzo prosta w założeniach oraz implementacji, także może posłużyć jako punkt wyjścia dla bardziej skomplikowanych metod.